

22 Juni 1953

De Heer I. GILLET,
48 Limbourg laan,
Anderlecht (Brussel Zuid)

Zeer geachte Heer Gillet,

Nogmaals dank ik U gaarne voor de bijzonder vriendelijke ontvangst die U mijn vrouw en mij te Krotrijk hebt bereid. Ik zend U hierbij de tekst van mijn voordracht, zoals ik die hedenmorgen nogeens heb gedi- teerd, opdat U daarvan gebruik kunt maken voor het tijdschrift.

Met de meeste hoogachting,

22 Juni 1923

De Heer I. GILLET,
48 Limbourg laan,
Anderslecht (Brussel Zuid)

Zeer geachte Heer Gillet,

Nogmaals dank ik U gaarne voor de
bijzonder vriendelijke ontvangst die U mijn vrouw en mij
te Kroprik heeft bereid. Ik neem U hierbij de zekerheid van
mijn voorrecht, zoals ik die behaagden nog eens heb ge-
teerd, opdat U daarvan gebruik kunt maken voor het tijds-
schrift.

Met de meeste hoogachting,

DE COÖRDINATIE VAN DE INTERNE FINANCIËLE POLITIEK

1)

Onder interne financiële politiek wil ik verstaan het geheel van alle maatregelen, die de totale vraag naar goederen en diensten in een land beïnvloeden. Deze totale vraag is gebleken van grote betekenis te zijn voor de economische toestand van een land. Indien zij sterk toeneemt zal er een toeneming van de werkgelegenheid zijn met een gevaar tot inflatie; indien zij sterk afneemt zal de werkloosheid toenemen en doet er zich, wat men kan noemen, een deflatoir proces voor. De totale vraag naar goederen en diensten wordt uitgeoefend door de consumenten, de bedrijven en de overheidsinstellingen. Dus niet alleen door de overheid: de overheid kan echter door haar politiek op deze vraag een grote invloed uitoefenen. Zij kan dat enerzijds doen door haar eigen uitgavenpolitiek; door een verhoging der uitgaven verhoogt zij niet alleen de vraag, maar brengt zij ook nog koopkracht in circulatie, die door anderen wederom kan worden uitgegeven; zij kan echter ook door haar belastingpolitiek en haar credietpolitiek invloed uitoefenen. Wanneer zij bijv. de belastingen verlaagt, laat zij zodoende meer koopkracht in handen der particulieren en schept aldus de mogelijkheid dat de vraag der particulieren toeneemt. Dit geldt ook wanneer zij een toeneming van haar uitgaven financiert door de schepping van nieuwe credieten. Wanneer zij daarentegen een toeneming van haar uitgaven financiert door verhoogde belastingen is de invloed op de algemene economische toestand veel geringer. Ten aanzien van de geldcreatie heeft de regering de medewerking van de centrale bank nodig. Deze laatste kan ook op andere wijze bij de interne financiële politiek een rol van betekenis spelen. Wanneer zij namelijk de particuliere banken in

1) De schrijver is directeur van het Centraal Planbureau der Nederlandse regering; de hier gegeven opinie is echter niet noodzakelijkerwijze die van het C.P.B.

DE COÖRDINATIE VAN DE INTERNE FINANCIËLE POLITIEK

Onder interne financiële politiek wil ik verstaan het geheel van alle maatregelen, die de totale vraag naar goederen en diensten in een land beïnvloeden. Deze totale vraag is gebonden aan grote betekenissen te zijn voor de economische toestand van een land. Indien zij sterk toeneemt zal er een toename van de werkloosheid zijn met een gevaar tot inflatie; indien zij sterk afneemt zal de werkloosheid toemenen en doet er zich, wat men kan noemen, een deflatoir proces voor. De totale vraag naar goederen en diensten wordt uitgeoefend door de consumenten, de bedrijven en de overheidsinstituten. Dus niet alleen door de overheid; de overheid kan echter door haar politiek op deze vraag een grote invloed uitoefenen. Zij kan dat enerzijds doen door haar eigen uitgavenpolitiek: door een verhoging der uitgaven verhoogt zij niet alleen de vraag, maar brengt zij ook nog koopkracht in circulatie, die door anderen wederom kan worden uitgegeven; zij kan echter ook door haar belastingpolitiek en haar creditpolitiek invloed uitoefenen. Wanneer zij bijv. de belastingen verlaagt, laat zij voldoende meer koopkracht in handen der particulieren en schept aldus de mogelijkheid dat de vraag der particulieren toeneemt. Dit geldt ook wanneer zij een toename van haar uitgaven financiert door de schepping van nieuwe crediten. Wanneer zij daarentegen een toename van haar uitgaven financiert door verhoogde belastingen is de invloed op de algemene economische toestand veel geringer. Ten aanzien van de geldcirculatie heeft de regering de medewerking van de centrale bank nodig. Deze laatste kan ook op andere wijze bij de interne financiële politiek een rol van betekenis spelen. Wanneer zij namelijk de particuliere banken in

1) De schrijver is directeur van het Centraal Planbureau der Nederlandse regering; de hier gegeven optiek is echter niet noodzakelijkwijze die van het C.P.B.

staat stelt om op ruime schaal aan het bedrijfsleven crediet te verlenen, zal zij daarmee eveneens de mogelijkheid scheppen tot toeneming van de totale vraag naar goederen en diensten. Men kan dus zeggen, dat de dragers van de interne financiële politiek in het bijzonder zijn de regeringen en de centrale bank; daarnaast in een zekere mate ook de lagere publiekrechtelijke lichamen en het particuliere bankwezen.

De financiële politiek neemt in belang steeds toe, al ware het slechts daardoor, dat de omvang der overheidsbudgetten in vergelijking tot het nationale inkomen steeds toeneemt. Of men wil of niet, de overheid oefent daardoor een toenemende invloed uit op de algemene economische toestand en zal zich haar verantwoordelijkheid te dien aanzien goed bewust dienen te zijn. Het is er mee als in de buitenlandse politiek: de toenemende belangrijkheid van de Verenigde Staten in de wereldeconomie legt dit land gewild of ongewild de verantwoordelijkheid op aan wereldpolitiek te doen, ^{allereerst} omdat zijn invloed steeds groter wordt.

Waarom meen ik een verdere coördinatie van de interne financiële politiek, zelfs integratie daarvan, te moeten bepleiten? In de internationale economische politiek zal samenwerking steeds daar bijzonder nodig ^{zijn}, waar de daden van de ene regering aan het land van een andere regering schade kunnen berokkenen. Dit is om zo te zeggen een minimumvoorwaarde ten aanzien van de omvang der coördinatie in de economische politiek. Daarnaast kan men de coördinatie ook nog verdedigen, indien men meent dat daardoor het geheel van een bepaalde groep landen zo sterk mogelijk wordt gemaakt. Om beide redenen meen ik, dat een nauwere coördinatie van de interne financiële politiek gewenst is. Onze minimumvoorwaarde, namelijk het gevaar dat aan andere landen schade wordt toegebracht, is duidelijk aanwezig bij alle vormen van internationale handelspolitiek;

staat stelt om op ruime schaal aan het bedrijfsleven
crediet te verlenen, zal zij daarmee eveneens de moog-
lijkheid scheppen tot toename van de totale vraag naar
goederen en diensten. Men kan dus zeggen, dat de drager
van de interne financiële politiek in het bijzonder zijn
de regeringen en de centrale bank; daarnaast in een zekere
mate ook de lagere publiekrechtelijke lichamen en het
particuliere bankwezen.

De financiële politiek neemt in belang steeds toe,
al ware het slechts daardoor, dat de omvang der overheids-
budgetten in vergelijking tot het nationale inkomen steeds
toeneemt. Of men wil of niet, de overheid oefent daardoor

een toenemende invloed uit op de algemene economische
toestand en zal zich haar verantwoordelijkheid te dien
zaken goed bewust dienen te zijn. Het is er mee als in
de buitenlandse politiek; de toenemende belangrijkheid van
de Verenigde Staten in de wereld-economie legt dit land
gewild of ongewild de verantwoordelijkheid op aan wereld-
politiek te doen, omdat zijn invloed steeds groter wordt.

Waarom men ik een verdere coördinatie van de interne
financiële politiek, zelfs integratie daarvan, te moeten
bepleiten? In de internationale economische politiek
zal samenwerking steeds daar bijzonder nodig, waar de
boden van de ene regering aan het land van een andere re-
gering schade kunnen berokkenen. Dit is om zo te zeggen
een minimumvoorzorgde ten aanzien van de omvang der coör-
dinatie in de economische politiek. Daarnaast kan men de
coördinatie ook nog verbieden, indien men meent dat daar-
door het geheel van een bepaalde groep landen zo sterk
mogelijk wordt gemaakt. Om beide redenen meen ik, dat

een nauwere coördinatie van de interne financiële politiek
gewenst is. Onze minimumvoorzorgde, namelijk het gevaar
dat aan andere landen schade wordt toegebracht, is duidelijk
aanwezig bij alle vormen van internationale handelspolitiek;

vandaar dat de pogingen tot integratie, zowel in Benelux als in Europa, in het bijzonder betrekking hebben op de internationale handelspolitiek: afschaffing van contingenten en verlaging van invoerrechten. Het is echter ook zo, dat de interne financiële politiek van het ene land gemakkelijk schade kan toebrengen aan de economische toestand van een ander land. Indien een bepaald land een politiek van inflatie volgt, zal dit aanvankelijk wellicht ten voordele van andere landen strekken, omdat het eerstgenoemde land meer vraag gaat uitoefenen, ook in het buitenland, terwijl het zijn eigen concurrentiepositie verzwakt. Doch al spoedig zullen minder gewenste gevolgen voor de omliggende landen eveneens optreden. Er zal een prijsstijging ontstaan, die zich naar andere landen voortplant en het eerstgenoemde land zal wellicht beperkende maatregelen ten aanzien van het handelsverkeer moeten nemen. Wij hebben dat nog zeer onlangs kunnen opmerken ten aanzien van Engeland en Frankrijk. Ook in de jaren van de grote depressie ~~is~~ het duidelijk, dat het proces van deflatie, dat in de grote landen optrad, ernstige gevolgen heeft gehad, ^{mede} ook voor de economische toestand der kleine landen.

Ik meen ook te kunnen stellen, dat het proces van deflatie, dat Nederland in 1952 heeft doorgemaakt, medeverantwoordelijk moet worden gesteld voor de moeilijkheden, waarin sommige Belgische industrieën zich hebben bevonden en nog bevinden. Nederland heeft in het jaar 1952 voor f 1.8 mld minder in het buitenland gekocht, dan het zelf aan het buitenland heeft verkocht. Daar België een belangrijk gedeelte van het handelsverkeer met Nederland verzorgt, moet ook België ten dele last gehad hebben van deze "drainage". Deze verklaring van de Belgische moeilijkheden lijkt mij zelfs van meer belang, dan een verklaring uit de loonverschillen, die ook reeds eerder bestaan hebben.

verduur dat de pogingen tot integratie, zowel in Benelux als in Europa, in het bijzonder betrekking hebben op de internationale handelspolitiek: afschaffing van contingentteringen en verlaging van invoertarieven. Het is echter ook zo, dat de interne financiële politiek van het ene land gemakkelijk schade kan toebrengen aan de economische toestand van een ander land. Indien een bepaald land een politiek van inflatie volgt, zal dit aanvankelijk wellicht ten voordele van andere landen strekken, omdat het eerstgenoemde land meer vraag gaat uitoeven, ook in het buitenland, terwijl het zijn eigen concurrentiepositie verslechtert. Doch al spoedig zullen minder gewenste gevolgen voor de omringende landen eveneens optreden. Er zal een prijsstijging ontstaan, die zich naar andere landen voortplant en het eerstgenoemde land zal wellicht beperkende maatregelen ten aanzien van het handelsverkeer moeten nemen. Wij hebben dat nog maar onlangs kunnen opmerken ten aanzien van Engeland en Frankrijk. Ook in de jaren van de grote depressie is het duidelijk, dat het proces van deflatie, dat in de grote landen optreedt, ernstige gevolgen heeft gehad ook voor de economische toestand der kleine landen.

Ik meen ook te kunnen stellen, dat het proces van deflatie, dat Nederland in 1922 heeft doorgeemaakt, medeverantwoordelijk moet worden gesteld voor de moeilijkheden waarin sommige Belgische industrieën zich hebben bevonden en nog bevinden. Nederland heeft in het jaar 1922 voor 4.8 miljard minder in het buitenland gekocht, dan het zelf aan het buitenland heeft verkocht. Daar België een belangrijk gedeelte van het handelsverkeer met Nederland verzorgt, moet ook België ten dele last gehad hebben van deze "drainage". Deze verklaring van de Belgische moeilijkheden lijkt mij zelfs van meer belang, dan een verklaring uit de loonverschillen, die ook reeds eerder bestaan hebben.

Daarbij komt dat het deflatoir proces in Nederland wel weer eens tot een einde zal komen, hetgeen voor bedoelde Belgische industrieën een zeker optimisme geoorloofd maakt.

Ik wil de problemen, die door een eventuele depressie op de wereldmarkt kunnen rijzen, ook nog illustreren door een bijzondere zijde naar voren te brengen van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Krachtens het verdrag, waarbij deze gemeenschap is ingesteld, waarvan zowel België als Nederland deel uitmaken, heeft de Hoge Autoriteit onder meer een zekere verantwoordelijkheid op zich genomen wat betreft de zorg voor de werkgelegenheid. Nu is het echter bekend genoeg, dat de werkgelegenheid in de staalindustrie ten nauwste samenhangt met de situatie van de algemene conjunctuur; en ~~de~~ laatste kan noch door de staalindustrie zelf, noch ook door de Hoge Autoriteit worden beïnvloed. De algemene conjunctuur-situatie kan slechts worden beïnvloed door internationale regeringsmaatregelen van financiële aard. Zou dus inderdaad een depressie dreigen, dan zullen de zorg voor de werkgelegenheid in de staalindustrie en het voortbestaan van de Gemeenschap voor Kolen en Staal in niet onbelangrijke mate afhankelijk zijn van wat er op het gebied van de coördinatie der financiële politiek wordt bereikt.

Een nauwere coördinatie van de interne financiële politiek der regeringen moet gezien worden als een onderdeel van de beweging tot integratie, die thans in Europa in het algemeen en in Benelux in het bijzonder reeds sinds enige jaren aan de gang is. Naar mijn mening dient deze integratie niet slechts te bestaan uit het wegnemen van belemmeringen, doch ook uit een positief gedeelte, dat men zou kunnen aanduiden als het voeren van een gemeenschappelijke politiek. Er is op het gebied van de conjunctuurpolitiek, die in hoofdzaak met financiële middelen kan geschieden, een sterke behoefte aan een zodanige gelijkrichting der interne politiek.

Daarbij komt dat het deflatie proces in Nederland wel
weer eens tot een einde zal komen, hetgeen voor bedoelde
Belgische industrieën een zeker optimisme geoorloofd
maakt.

Ik wil de problemen, die door een eventuele depressie
op de wereldmarkt kunnen rijzen, ook nog illustreren
door een bijzondere zijde naar voren te brengen van de
Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal. Krachtens het
verdrag, waarbij deze gemeenschap is ingesteld, waarvan
zowel België als Nederland deel uitmaken, heeft de Hoge
Autoriteit onder meer een zekere verantwoordelijkheid
op zich genomen wat betreft de zorg voor de werkgelegenheid.
Nu is het echter bekend genoeg, dat de werkgelegenheid
in de staalindustrie ten nauwste samenhangt met de situatie
van de algemene conjunctuur; en deze laatste kan noch door
de staalindustrie zelf, noch ook door de Hoge Autoriteit
worden beïnvloed. De algemene conjunctuur situatie kan
alleen worden beïnvloed door internationale regerings-
maatregelen van financiële aard. Een dus indertijd een de-
pressie dreigen, dan zal de zorg voor de werkgelegenheid
in de staalindustrie en het voortbestaan van de Gemeen-
schap voor Kolen en Staal in niet onbelangrijke mate af-
hankelijk zijn van wat er op het gebied van de coördinatie
der financiële politiek wordt bereikt.

Een nauwere coördinatie van de interne financiële
politiek der regeringen moet gezien worden als een onderdeel
van de beweging tot integratie, die thans in Europa in het
algemeen en in Benelux in het bijzonder reeds sinds enige
jaren aan de gang is. Naar mijn mening dient deze integratie
niet slechts te bestaan uit het wegnemen van belemmeringen,
doch ook uit een positief gedeelte, dat men zou kunnen aan-
guiden als het voeren van een gemeenschappelijke politiek.
Nu is op het gebied van de conjunctuurpolitiek, die in
hoofzaak met financiële middelen kan geschieden, een sterke
behoefte aan een zodanige gelijktijdige interne politiek.

Ik ben ook optimistisch ten aanzien van de mogelijkheden daartoe. Het is niet waar, dat de verschillen tussen de verschillende Europese landen zo groot zijn. Het is niet zo, dat het ene land volslagen dirigistisch is en het andere land volslagen staat op het standpunt van staatsonthouding. Dit is met name ook niet waar voor wat Nederland en België betreft. In België worden tal van maatregelen getroffen, die afwijken van de volledig vrije economie, terwijl in Nederland een groot gedeelte van ^{de} onmiddellijk na de oorlog ^{gevoerde} ~~bestaande~~ dirigistische maatregelen is geëindigd.

Wanneer wij mogen uitgaan van de opvatting, dat ter voorkoming van een eventuele depressie of ter verzwakking daarvan, het gewenst is, dat de interne financiële politiek der verschillende landen gecoördineerd wordt, dan lijkt het mij dienstig ^u ~~en~~ ^{te} ~~enigszins~~ theoretisch) schema voor te leggen van de wijze waarop deze coördinatie zou kunnen worden verwerkt. Er zou op het gebied van de financiële politiek voor ^{de} betrokken landen moeten bestaan een Hoge Financiële Autoriteit. Deze Hoge Financiële Autoriteit zou moeten bestaan uit twee sectoren met een gemeenschappelijke leiding. De ene sector zou te vergelijken zijn met de centrale bank in elk land, de andere met het Ministerie van Financiën. De banksector zou de zorg moeten hebben voor een vlot verloop van het betalingsverkeer en zou in staat moeten zijn korte credieten te verstrekken aan de afzonderlijke landen. Deze sector zou dus in belangrijke mate gelijken op de reeds bestaande Europese Betalingsunie. De andere sector zou niet slechts moeten te maken hebben met een zeker gemeenschappelijk budget, zoals dat thans reeds in verband met de defensie ^{naar} ~~voert~~ komt en ook in verband met zekere gemeenschappelijke investeringen. Daarnaast zal deze tweede sector bepaaldelijk de taak moeten hebben voor de

Ik ben ook optimistisch ten aanzien van de mogelijkheden daar-
toe. Het is niet waar, dat de verschillen tussen de verschi-
lende Europese landen zo groot zijn. Het is niet zo, dat
het ene land volstrekt dirigistisch is en het andere land
volstrekt staat op het standpunt van staatsonthouding. Dit
is met name ook niet waar voor wat Nederland en België
betreft. In België worden tal van maatregelen getroffen,
die afwijken van de volledig vrije economie, terwijl in
Nederland een groot gedeelte van onmiddellijk na de oorlog
bestaande dirigistische maatregelen is geschrapt.
Wanneer wij mogen uitgaan van de opvatting, dat ter voor-
koming van een eventuele depressie of ter verwekking
daarvan, het gewenst is, dat de interne financiële politiek
der verschillende landen geëquipeerd wordt, dan lijkt het
mij dienstig een ^{algemeen} theoretisch schema voor te leggen
van de wijze waarop deze coördinatie zou kunnen worden ver-
wezenlijkt. Er zou op het gebied van de financiële politiek
voor betrokken landen moeten bestaan een Hoge Financiële
Autoriteit. Deze Hoge Financiële Autoriteit zou moeten
bestaan uit twee sectoren met een gemeenschappelijke leiding.
De ene sector zou te vergelijken zijn met de centrale bank
in elk land, de andere met het Ministerie van Financien.
De banksector zou de zorg moeten hebben voor een vloet
verloop van het betalingsverkeer en zou in staat moeten
zijn korte crediten te verstrekken aan de afzonderlijke
landen. Deze sector zou dus in belangrijke mate gelijken
op de reeds bestaande Europese Betalingsunie. De andere
sector zou niet slechts moeten te maken hebben met een
zeker gemeenschappelijk budget, zoals dat thans reeds in
verband met de defensie voorkomt en ook in verband met
zekere gemeenschappelijke investeringen. Daarnaast zal deze
tweede sector bepaalbaar de taak moeten hebben voor de

afzonderlijke landen vast te stellen hoe groot het tekort of het overschot op de staatsbegroting zou dienen te zijn. Ik besef dat dit vrij vergaand klinkt, doch ik meen dat dit standpunt juist is. Het betekent niet, dat daarmee de totale hoggte van de belastingontvangsten aan het betrokken land zou moeten worden voorgeschreven. Elk land zou zijn souvereiniteit in dit opzicht kunnen behouden. Het betekent evenmin, dat over de totale hoogte van de overheidsuitgaven door het Internationale "Ministerie van Financiën" beslissingen genomen zouden moeten worden. Het gaat slechts om het verschil tussen inkomsten en uitgaven. Het is dit verschil, dat de belangrijkste invloed uitoefent op de economische toestand van elk der landen en dat een compensatie zou moeten trachten te zijn van de tendenties, die zich in de particuliere sector van elk der landen laten aantonen.

L des deelnemende landen

De Hoge Financiële Autoriteit zou er in de eerste plaats voor moeten zorgen, dat tussen de twee sectoren van haar eigen apparaat een zeer goede coördinatie bestond en daarnaast, dat de hierboven geschetste coördinatie in het interne financiële beleid tot stand komt. Zij zou daarbij over meer macht moeten beschikken dan tot nu toe ten deel is gevallen aan de instellingen, die soortgelijke taken hebben gehad ^{of nog hebben} en waarop ik zo dadelijk ~~nog~~ terugkom. Het statuut waarop de Hoge Financiële Autoriteit moet worden gebaseerd, zou aan deze zekere rechten moeten toekennen, die het ook voor sterke landen aantrekkelijk zouden maken tot het verdrag toe te treden. In ~~de~~ deze richting zouden reeds enigermate kunnen werken de mogelijkheden om korte kredieten te verlenen; ook een sterk land kan daaraan af en toe wel eens behoefte hebben. Van meer betekenis echter is, dat de uit het gemeenschappelijk budget voortvloeiende uitgaven bestellingen kunnen meebrengen, die ook voor sterke landen een aantrekkelijke steun voor hun economie kunnen zijn.

afzonderlijke landen vast te stellen hoe groot het tekort
of het overschot op de staatsbegroting zou dienen te zijn.
Ik besef dat dit vrij vergaand klinkt, doch ik meen dat
dit standpunt juist is. Het betekent niet, dat daarmee de
totale hoogte van de belastingontvangsten aan het betrokken
land zou moeten worden voorgeschreven. Elk land zou
zijn soevereiniteit in dit opzicht kunnen behouden. Het
betekent evenmin, dat over de totale hoogte van de over-
heidsuitgaven door het Internationale Ministerie van Finan-
ciën beslissingen genomen zouden moeten worden. Het gaat
alleen om het verschil tussen inkomsten en uitgaven. Het is
dit verschil, dat de belangrijkste invloed uitoefent op de
economische toestand van elk der landen en dat een compen-
satie zou moeten trachten te zijn van de tendenties, die
zich in de particuliere sector van elk der landen laten
santonen.

De Hoge Financiële Autoriteit zou er in de eerste
plaats voor moeten zorgen, dat tussen de twee sectoren van
haar eigen apparaat een zeer goede coördinatie bestond
en daarnaast, dat de hierboven geschatte coördinatie in
het interne financiële beleid tot stand komt. Zij zou daarbij
over meer macht moeten beschikken dan tot nu toe ten deel is
gevalen aan de instellingen, die soortgelijke taken hebben
gehad en waarop ik zo dadelijk nog terugkom. Het statuut
waarop de Hoge Financiële Autoriteit moet worden gebaseerd,
zou aan deze zekere rechten moeten toe kennen, die het
ook voor sterke landen aantrekkelijk zouden maken tot het
verdrag toe te treden. Ind deze richting zouden reeds
enigermate kunnen werken de mogelijkheden om korte kredie-
ten te verlenen; ook een sterk land kan daarvan af en toe wel
eens behoefte hebben. Van meer betekenis echter is, dat de
uit het gemeenschappelijk budget voortvloeiende uitgaven
bestellingen kunnen meebrengen, die ook voor sterke landen
een aantrekkelijke steun voor hun economie kunnen zijn.

Het is denkbaar dat de Hoge Financiële Autoriteit zowel door de credietverlening als door het plaatsen van bestellingen een machtsmiddel in handen heeft om landen, die zich aan de voorschriften van het statuut niet zouden houden, daartoe te bewegen. Ook is het zeer goed denkbaar, dat bij in gebreke blijven van sommige landen, belemmeringen in het handelsverkeer zouden kunnen worden aangebracht.

Vraagt men welke groep van landen het eerst in staat zou zijn om op deze wijze een geïntegreerde financiële politiek te voeren, dan komt het mij voor dat de groep der Schuman-landen daartoe wellicht het eerst in aanmerking zou komen. De groep dient toch een zekere minimale grootte te hebben, opdat een zodanige coördinatie vruchten afwerpt. Het is inmiddels vanzelfsprekend gewenst, dat met name ook de medewerking van de Verenigde Staten zou kunnen worden verkregen.

Ongetwijfeld zal men zich afvragen of er statistische methoden bestaan om de gewenste grootte vast te stellen van het deficit of het surplus in een overheidsbegroting. Op deze technische zijde wil ik in dit referaat niet ingaan, doch als statisticus veroorloof ik mij te stellen, dat dit naar mijn mening mogelijk is. Men zal hier niet kunnen wachten tot de mogelijkheid er is in alle perfectie, doch de thans aanwezige mogelijkheden zijn voldoende.

Zoals ik reeds opmerkte is de gedachte aan een ge-coördineerde financiële politiek in zoverre niet nieuw, dat zij reeds, zij het in zwakkere vorm dan hier is bepleit, wordt toegepast. Niet alleen dat de landen, aangesloten bij de Europese Betalingsunie, door deze ter verantwoording kunnen worden geroepen, doch ook op mondiale schaal bestaat een iets zwakkere vorm van wederzijdse contrôle. Alle regeringen, die leden zijn van de organisatie der Verenigde Naties, hebben jaarlijks een rapport uit te brengen aan het Secretariaat dezer organisatie betreffende de maatregelen,

Het is denkbaar dat de Hoge Financiële Autoriteit zowel door de creditverlening als door het plaatsen van bestellingen een machtsmiddel in handen heeft om landen, die zich aan de voorschriften van het statuut niet zouden houden, daartoe te bewegen. Ook is het zeer goed denkbaar, dat zij in gebreke blijven van sommige landen, beleemmeringen in het handelsverkeer zouden kunnen worden aangebracht.

Vraagst men welke groep van landen het eerst in staat zou zijn om op deze wijze een geïntegreerde financiële politiek te voeren, dan komt het mij voor dat de groep der Schuman-landen daartoe wellicht het eerst in aanmerking zou komen. De groep dient toch een zekere minimale grootte te hebben, opdat een zodanige coördinate vruchten afwerpt. Het is inmiddels venselfsprekend gewenst, dat met name ook de medewerking van de Verenigde Staten zou kunnen worden verkregen.

Ongetwijfeld zal men zich afvragen of er statistische methoden bestaan om de gewenste grootte vast te stellen van het deficit of het surplus in een overheidshoefting. Op deze technische zijde wil ik in dit verband niet ingaan, doch als statistische voorloop ik mij te stellen, dat dit naar mijn mening mogelijk is. Men zal hier niet kunnen wachten tot de mogelijkheid er is in alle perfectie, doch de thans aanwezige mogelijkheden zijn voldoende.

Zoals ik reeds opmerkte is de gedachte aan een ge-coördineerde financiële politiek in zoverre niet nieuw, dat zij reeds, zij het in zwakke vorm dan hier is bevestigd wordt toegepast. Niet alleen dat de landen, aangesloten bij de Europese Betalingsunie, door deze ter verantwoording kunnen worden geroepen, doch ook op mondiale schaal bestaat een iets zwakke vorm van wederzijdse controle. Alle regeringen, die leden zijn van de organisatie der Verenigde Naties, hebben jaarlijks een rapport uit te brengen aan het Secretariaat dier organisatie betreffende de maatregelen.

die zij op het gebied van de werkgelegenheid hebben getroffen. Deze rapporten worden eens per jaar in een bijeenkomst van de Economische en Sociale Raad besproken en daarbij is het mogelijk dat kritiek geëffend wordt op het beleid van sommige der regeringen. Dit betekent reeds iets; het zou twintig jaar geleden niet mogelijk zijn geweest. Toch is de mogelijkheid om landen, die een onjuiste politiek voeren, tot een juiste politiek te bewegen thans te begrensd. Deze zou slechts door de hierboven geschetste integratie tot stand kunnen worden gebracht.

Het is dus geenszins uit een behoefte tot reglementering tot tot centralisering dat mijn voorstel tot nadere financiële integratie voortkomt. Het is door de bril van de econoom gezien een noodzakelijke voorwaarde die vervuld moet zijn, wil de wereld niet bij het ^{eventueel} ontstaan van een nieuwe depressie dezelfde weg opgaan als in de dertiger jaren, d.w.z. de weg van werkloosheid en van verbreking van de internationale handelsbetrekkingen.

die zij op het gebied van de werkgelegenheid hebben
getroffen. Deze rapporten worden eens per jaar in een bij-
eenkomst van de Economische en Sociale Raad besproken en
daarbij is het mogelijk dat kritiek geleverd wordt op het
beleid van sommige der regeringen. Dit betekent reeds iets;
het zou twintig jaar geleden niet mogelijk zijn geweest.
Toch is de mogelijkheid om landen, die een onjuiste poli-
tiek voeren, tot een juiste politiek te bewegen thans te
bestaan. Deze zou slechts door de hierboven geschatte
integratie tot stand kunnen worden gebracht.

Het is dus geenszins uit een behoefte tot reglementering
tot tot centralisering dat mijn voorstel tot nadere financiering
integratie voortvloeit. Het is door de bijl van de economist
gezien een noodzakelijke voorwaarde die vervuld moet zijn.
wil de wereld niet bij het ontstaan van een nieuwe depressie
dezelfde weg opgaan als in de dertiger jaren, d.w.z. de
weg van werkloosheid en van verwerking van de internationale
handelsbetrekkingen.